

Θουσιασμοῦ ἐπέβαινε πᾶσαν διδασκαλίαν μετὰ λύπης καὶ πόθου. Καταβαίνων δ' ἐκ τῆς καθέδρας, ἀνελάμβανεν ἦθος φιλοστόργου καὶ κοινοῦ πατρὸς πάντων τῶν μαθητῶν, ὅποιαδήποτε δ' ἂν ἦτο ἡ τάξις, ἡ κατάστασις αὐτῶν, ἐπῆνει ἐκείνους, ὅσοι πραγματικῶς διεκρίνοντο, οὕτω δὲ διήγειρεν εὐγενῆ τινα ἄμιλλαν αὐτῶν ἀνευ ζηλοτυπίας. Ἄλλὰ διεμέριζε προσέτι τοὺς καρπούς τῶν κόπων αὐτοῦ, εἴτε τὸν μισθὸν, μετὰ τῶν πτωχῶν μαθητῶν. Ὅθεν καθηγητῆς τοιοῦτος ταχέως ἐμόρφωσε φιλολόγους βαθεῖς, συγχρόνως δὲ καὶ ἐναρέτους πολίτας. Ἡ σχολὴ αὐτοῦ ἦτο ὡς βιομηχανικὸν κατάστημα ἀπλούστατα κατηρτισμένον, ὅθεν ἐξέρχονται ταχέως καὶ ὡς διὰ θαύματος πλήρη καὶ ἐντελέστατα φιλοτεχνήματα.

Νεόφυτος Δοῦκας ἐξ Ἠπείρου, εἷς τῶν πρώτων μαθητῶν τοῦ Λάμπρου, κατέσχε μετ' αὐτὸν ἐπὶ δέκα ἔτη τὴν πρώτην καθέδραν τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ λυκείου. Μετέφρασεν εἰς τὴν νεωτέραν ἐλληνικὴν τὴν ἰσορίαν τοῦ Θουκυδίδου μετὰ σημειώσεων καὶ γεωγραφικοῦ χάρτου τῶν χωρῶν, ὅπου παρίστατο τὸ θέατρον τοῦ Πελοποννη-

θῆ ἐλίγος χρόνος καὶ πάντες πληροφοροῦνται, μάλιστα δὲ ὅπου εἰς μόνον, ἢ δύο διδάσκαλοι διδάσκουσι. Σ. Μ.